

ZUIDWEST JORVIK

Star
Stable

Soul Riders

De legende ontwaakt

DEEL 2

Helena Dahlgren

Vertaling en bewerking: Gertrud Jetten

kluitman

Soul Riders

Het eiland van de paarden
De legende ontwaakt

*Dapper zijn is niet moeilijk
zolang je maar niet bang bent.*

Tove Jansson

Wil je op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen?
Schrijf je in voor de speciale paardenboeken-nieuwsbrief op kluitman.nl.
Je ontvangt dan een paar keer per jaar een overzicht van de nieuwste titels.

Nur 283/W092001

Bisac JUV002130

© MMXX Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXX Star Stable Entertainment AB

© MMXX Tekst: Helena Dahlgren

First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, Sweden

Published in the Dutch language by arrangement with Ferly.

Oorspronkelijke titel: *Soul Riders: Jorvik Calling. The Legend Awakens*

Nederlandse vertaling en bewerking: Gertrud Jetten

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BII KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Er zat een speciaal plekje in Lisa's hart. Daar was plaats voor maar één ding: het paard Starshine. Dappere, prachtige Starshine met zijn zachte neus en perfecte, bijna zwevende galop. Voordat Lisa Starshine kende, was ze heel bang voor paarden, maar door Starshine durfde ze weer te rijden.

Als ze erover nadacht, realiseerde ze zich dat die plek al heel lang bezet was, veel langer dan ze zou verwachten. Sinds de tekeningen die ze als kleuter maakte van een schitterend wit paard met bijzondere blauwe manen had deze plek in haar hart haar verleid en gewenkt. Er waren gefluisterde beloftes van ritten in het maanlicht, duizelingwekkende avonturen en de pure ongecompliceerde liefde die je alleen kunt voelen voor een dier. Dat was het gefluister dat haar naar Jorvik had gebracht, naar Starshine.

Natuurlijk kun je ook van mensen houden, dat wist Lisa heel goed. Maar op de een of andere manier vond zij het altijd moeilijker om van mensen te houden. Met mensen moet je altijd bedacht zijn op allerlei dingen, zo veel

dingen om rekening mee te houden. Conflicten, ruzies, eisen, het leven van alledag. Mensen deden elkaar pijn, ze begrepen elkaar niet of ze zeiden het verkeerde, zeiden iets wat ze nooit meer terug konden nemen.

Hoe anders was dat bij een paard. Houden van een paard was gewoon houden van. En Lisa had ervaren dat je kunt groeien en dapper kunt worden door die liefde.

Maar Starshine was er niet meer. Hij was weg, ontvoerd, en zij en haar vriendinnen moesten hem vinden. Lisa had eindeloos gehuild. Gehuild van zorgen en angst, paniek en verdriet. Ze had geen tranen meer over. Het enige wat over was, was het besef dat ze hem móésten vinden. Daarom stond ze nu bij de gebouwen van het hoofdkwartier van Dark Core, die boven haar uittorenden als een enge reus. Een verwelkte geelbruine graspol werd in het rond geblazen door de frisse wind. Een droog rood blad waaide van een boom en kwam op het deksel van een boorput terecht. Buiten dat was het doodstil. Bijna té stil.

Lisa had het gevoel alsof er honderden ogen naar haar keken toen ze door de omheining van het verlaten industrieterrein kroop. Misschien was het meer dan een gevoel. Ze was hier niet heel lang geweest, maar lang genoeg om te weten dat er elk moment en overal iemand tevoorschijn kon komen.

Uit de richting van de schuimende, zwarte oceaan. Of van een van de gebogen trappen en portalen. Of uit de richting van de koperen pijpen, die haar deden denken aan grote, glinsterende slangen.

Een paar uur geleden kwam er zelfs iemand uit de lucht!

Een gigantische helikopter, waar hij in zat.

Meneer Sands. Alleen al van zijn naam, alleen al van de gedachte aan hem kreeg ze kippenvel. Toen hij uit de helikopter was gestapt, was hij een tijdje onder de draaiende wieken blijven staan. Zijn ondoorgrondelijke zwarte ogen waren gericht op iets boven hem. Lisa wist zeker dat hij haar niet kon zien. Niet van zo ver weg. Maar vanaf haar schuilplaats bij de watertoren voelde het alsof hij recht naar haar keek. Sterker nog: alsof hij dwars door haar heen keek.

Hij moest nog steeds binnen zijn: ze had hem niet naar buiten zien komen. In feite had ze helemaal niks gezien sinds ze van de watertoren was geklommen en op het terrein rondliep.

Maar ze wist dat ze op haar hoede moest zijn.

Ze hield de draadschaar die ze gebruikt had om de omheining open te knippen stevig vast. Als wapen stelde hij niet heel veel voor, in elk geval niet tegenover de bewakers die ze door de hoofdingang had zien gaan. Of als hij haar aanviel. Lisa huiverde. Maar de draadschaar was stevig, iets waaraan ze zich kon vasthouden, en daardoor waren haar handen voorlopig gestopt met trillen. Ze rende over het terrein naar een zijvleugel van het enorme gebouw. Het hoofdgebouw bestond uit verschillende delen, die in elkaar overvloeiden als eilanden in een archipel. Ze deden haar denken aan het fort van een boze ridder, maar dan van staal en metalen platen in plaats van stenen. Hier en daar staken er grote pijpen uit de grond. Ze zagen eruit alsof ze iets uit de aarde zogen. Het was

makkelijk voor te stellen dat de pijpen zich onder de oppervlakte vertakten in een groot ondergronds universum. Wie wist waar ze allemaal naartoe gingen? Lisa keek rond en zag verschillende vreemde kleine gebouwen – een paar schuurtjes, opslagboxen en een soort paviljoen waarvan de verf afbladderde. Erbovenop stond een bouwvallige koepel. Zouden ze nog gebruikt worden? Het zag eruit van niet, maar ze kon zich vergissen. Ze had zich eerder vergist, zei Lisa tegen zichzelf.

Ze had bijvoorbeeld geloofd dat ze in de herfstvakantie op Starshine zou rijden en dat haar vader haar thuis op zou wachten. Opnieuw maakte ze zich zorgen. Eigenlijk had ze zich aan één stuk door zorgen gemaakt sinds haar vader was weggegaan voor zijn nachtdienst en niet meer thuis was gekomen.

Wat hebben ze met hem gedaan? Waar is mijn vader?

Haar ogen brandden van de tranen die ze niet vergoten had. Ze mocht nu niet instorten, ze had geen tijd om zo veel over hem na te denken. Ze wist zeker dat ze hem zou vinden, natuurlijk was dat zo. Maar eerst móést ze Starshine vinden. Ze had hem nodig om haar taak te volbrengen, zijn warmte, zijn kracht. Tegelijkertijd kon ze hier aanknopingspunten vinden, dacht ze. Belangrijke stukjes van de puzzel die haar misschien – en bij die gedachte bonsde haar hart in haar borst – zou kunnen leiden naar haar vader.

Ze schudde het verdriet dat in haar opwelde van zich af. In plaats daarvan richtte ze haar aandacht weer op het industrieterrein dat voor haar lag. Het hele complex

streekte zich uit langs de kust als een donkere tong van asfalt en beton. Uit grote schoorstenen die hier en daar uit de grond staken, kringelde rook.

Toen ze bij de zijvleugel van het gebouw kwam, zag ze een rijtje deuren voor zich. Ze voelde aan elke klink, maar er gaf er maar één mee, dus dat was makkelijk. Langzaam duwde ze de zware metaalgroene deur open. Er klonk een geluid alsof iemand zijn nagels over het schoolbord trok. Ze rilde even. Toen sloop ze naar binnen.

Het was er pikdonker. Op de tast ging ze op zoek naar een lichtknopje, maar haar handen vonden alleen spinnenwebben en elektriciteitsdraden. Maakte niemand hier ooit schoon? Blijkbaar niet. Ze had verwacht dat zo'n groot fabrieksgebouw netter zou zijn.

Ze ademde de stoffige, droge lucht in en zocht in haar geheugen – rook het ergens naar hooi, mest en warme paardenlijven? Rook ze iets bekends, was hier een spoor van Starshine?

Waarom dacht ze eigenlijk dat hij hier was? Terwijl ze in het donker stond, begon ze te twijfelen. Op z'n best was het een wilde gok om hiernaartoe te komen. Op z'n slechtst...

Nee. Daar wilde ze niet over nadenken.

Lisa nieste en zocht net zolang tot ze een lichtknopje vond. Een kaal peertje aan het plafond knetterde en ging toen aan. In het ziekelijke groenige licht zag ze dat ze in een opslagruimte was. Ze zag kartonnen dozen, bestellijsten en grote steekwagens met stapels dozen erop. Ze sloop door een andere deur en kwam in een lange gang

terecht. Het was er doodstil, afgezien van het gedempte, zoemende geluid van machines in de verte.

Het liefst zou ze hard gaan rennen. Ze wilde blijven bewegen en elk hoekje, gaatje en iedere scheur in dit enorme gebouw onderzoeken. Elke deur, elke trap kon haar dichter bij Starshine brengen. Als hij hier was, natuurlijk... Ze probeerde niet te hard te hopen. Dit was maar een van de plekken die Linda, Alex en zij hadden aangewezen als een mogelijke verstopplek voor Dark Core.

In dat gebouw zou je een dinosaurus kunnen verstoppen, had Alex gezegd toen dit industriecomplex alleen nog maar een stip op een kaart was. Alex had erom moeten lachen op die typische manier van haar, waar Lisa zo dol op was geworden.

Lisa miste die lach, ze miste haar vriendinnen. Ze miste ze omdat ze inderdaad haar vriendinnen waren. Ze waren de beste vriendinnen die ze ooit had gehad.

De enige vriendinnen die ze ooit had gehad.

Alex, Linda, Anne. En toen was Lisa gekomen. Ze was nieuw in hun klas en op stal. Hiervoor had ze nooit durven dromen dat ze een beste vriendin zou hebben, laat staan drie beste vriendinnen.

Ze was nauwelijks een maand op Jorvik, maar er was heel veel gebeurd. Als ze alles in een opstel had beschreven, zou haar leraar waarschijnlijk zeggen dat ze overdreef. Ze glimlachte. Of hij zou zeggen dat ze erg veel fantasie had.

Er waren nog heel veel onbeantwoorde vragen, maar

Lisa had er geen tijd voor, niet nu.

Ze dwong zichzelf om verder het gebouw in te sluipen, langzaam maar zeker. Het gezoem was harder dan in de opslagruimte. Het voelde alsof de lucht was gevuld met elektriciteit, alsof de atmosfeer zelf een oplader was. Boven haar klonken zware voetstappen. Lisa stopte. Geschrokken hield ze haar adem in en ze luisterde ingespannen. Toen hoorde ze een nieuw geluid. Het vermengde zich met de andere geluiden.

Het klonk vertrouwd.

Zou het...?

Nee, dat was onmogelijk.

Toen echode een luid, doordringend gehinnik door de donkere gangen. Het kon Lisa niet meer schelen of ze betrapt zou worden. Ze rende blindelings naar de plek waar het vandaan kwam. Het gehinnik waarvan ze dacht dat het Starshine was. Haar cowboylaarzen dreunden op de harde vloer, totdat ze plotseling tot stilstand kwam. Iets had haar geslagen, iets waardoor ze niet meer verder kon rennen. Ze had het gevoel alsof haar hart stopte met kloppen.

Ze zag nog net de groene stof met het logo DC erop, voordat ze in elkaar zakte.

‘Zijn we op de goede weg, Meteor?’ vroeg Linda.

Het was nog maar net licht en de hele wereld werd langzaam wakker. Een eenzaam meisje reed op haar paard door het kille bos van Pine Hill.

De schaduwen rondom haar waren donkerblauw. Zelfs de vogels waren nog niet wakker. Je zou hier makkelijk kunnen verdwalen, dacht Linda. Dit was het soort stilte dat hoorde bij een dik pak verse sneeuw, niet bij een herfstbos. Het was een gedempte, op elkaar gepakte stilte. Elke keer als ze haar mond opendeed om tegen haar paard te praten, hoorde ze dat haar stem onzekerder klonk. Natuurlijk wist ze dat Meteor haar geen antwoord kon geven, maar hij was de enige tegen wie ze nu kon praten. De enige die de vreselijke, verstikkende stilte voor een moment kon verdrijven.

Wij hadden met ons vieren bij elkaar moeten blijven, Meteor, zoals Herman al zei. Ik heb het vreselijke gevoel dat er iets gaat gebeuren, iets heel ergs. En ik weet dat wij de enigen zijn die het kunnen stoppen.

Linda wist niet precies hoe haar gave werkte. Nog niet. Ze had er geen invloed op welke kleine glimpen van de toekomst naar haar toe kwamen, net zoals ze haar dromen niet kon onderscheiden van de werkelijkheid. Misschien omdat de werkelijkheid er steeds meer begon uit te zien als een droom...

Meteor struikelde over een grote steen. Linda verloor haar evenwicht en viel bijna, maar kon zich nog net vastgrijpen aan Meteors dikke witte manen. Ze kon de warmte van zijn lichaam voelen. Haar vingers werden vochtig van zijn zweet.

‘Sorry, vriendje,’ zei ze. ‘Dit zijn niet bepaald de ruitersporen rondom de Jorvik Stallen, maar we zijn vlakbij.’

Meteor spitste zijn oren.

Linda luisterde ingespannen. Had hij iets gehoord wat zij niet kon waarnemen? Was dat een vogel in de verte? ‘Wat is er, Meteor?’ vroeg ze en ze aaide zijn zachte hals met de ruige manen.

Maar Meteor gaf natuurlijk geen antwoord. In plaats daarvan begon hij te draven. Het smalle bospad kwam opeens uit op een grote open plek en door het donkere dennenbos zag Linda een zacht licht.

Het was de bleke glans van de nieuwe maan, nog net zichtbaar in de lavendelblauwe ochtendlucht. De maan hing opvallend laag. Linda had het gevoel dat ze haar hand maar hoefde uit te steken om hem uit de hemel te plukken. In het flauwe schijnsel van de verdwijnende maan zag ze silhouetten van vogels en ze rook een zware bloemengeur. De frisse koele boslucht was opeens verdwenen. Dit was een compleet andere geur. Hij deed haar denken aan warme nachten in zuidelijke streken.

Terwijl ze naar de maan keek, groeide er een gevoel in haar dat vertrouwd was, maar ook onverwacht.

Het voelde als het springen van een hoge hindernis.

Meteor hinnikte plotseling. Linda keek snel om zich heen. Opeens had ze het gevoel dat ze bekeken werd. In haar rug brandden onzichtbare ogen.

Moest ze zich omdraaien en het monster recht aankijken?

‘Welk monster? Er is geen monster,’ stelde ze zichzelf gerust, zonder erin te geloven.

Ze draaide zich niet om, maar spoorde Meteor aan. Hij galoppeerde het bos uit, weg van de spottende, loerende

ogen. Met elke galopsprong kon ze het gevoel dat ze bekeken werd verder achter zich laten. Ze liet Meteor langzamer gaan en ging rechtop in het zadel zitten. Het zou nog uren duren voordat ze op haar bestemming was.

De zon brak door de wolken. Het was ochtend en Linda had het gevoel dat alles mogelijk was. Natuurlijk miste ze Alex en haar andere vriendinnen, maar ze had Meteor, die haar beter begreep dan wie dan ook. Samen waren ze onverslaanbaar. Ze dacht aan het geheime landhuis dat op hen wachtte. Pine Hill Manor. Stel je voor dat Starshine daar was! Of in elk geval een aanwijzing waar ze hem konden vinden! Misschien was het niet heel waarschijnlijk, maar stel je voor! Linda zag de lach van Lisa al voor zich als ze aan kwam rijden op Meteor met Starshine aan haar zij. Haar hart zwol van vreugde.

O Linda, hoe moet ik je ooit bedanken!

Opeens voelde ze zich vrij en op haar gemak, alleen met haar paard op een vroege, frisse, heldere ochtend in het bos. Ze waren samen op avontuur, een avontuur dat nog maar net was begonnen.

Wat er ook op haar wachtte bij Pine Hill Manor, ze was er klaar voor.

Alex wist nog precies hoe de magie voelde: hoe alles flitste en sprankelde, de bliksemflits die haar geholpen had en Jessica die voor haar in elkaar zakte toen Alex haar hand had uitgestrekt.

De ketting met de hanger in de vorm van een bliksem-

flits hing om haar nek terwijl ze op Tin-Can door het kille, verlaten landschap van de Wintervallei reed.

Alex was op weg naar Kaap Punt, maar er waren geen bliksemflitsen meer en ook geen roze pulserende stralen. Hier waren alleen maar verlaten vlaktes en scherpe rotsen. Het was net alsof ze zeiden: ga weg! Tot hier en niet verder! Alles hier was grijs of grijsbruin, als een oude foto die al zijn kleur en glans verloren had. Alex voelde zich de eenzaamste persoon op de hele wereld. Volledig afgesneden van alles en iedereen – behalve van Tin-Can natuurlijk.

‘Jij en ik, kereltje,’ zei ze en ze plukte een blaadje uit Tin-Cans manen. ‘Voor altijd.’

Alex keek rond. Het zag er allemaal zo massief grijs uit dat ze het gevoel had dat al haar moed weggeblazen werd door de koude wind. Het had die nacht flink geregend, waardoor de grond nat en drassig was. De modder spetterde rondom Tin-Cans benen. Alex nam zich voor om de volgende keer dat ze stopte zijn hoeven zorgvuldig uit te krabben, de modder uit zijn vetlokken te borstelen en zalf in zijn kootholtes te smeren.

Ze voelde aan haar hanger. Hij was koud, te koud om iets te doen. Toen de bliksemflits eerder uit haar handen vloeide, werd het metaal zo heet dat het een brandplek in haar hals veroorzaakte. Die was nog maar nauwelijks genezen.

Wat betekende dat? Was de magie verdwenen?

Er was zo veel wat ze nog niet wist.

Alles voelde gedempt in de koude ochtendlucht, alsof ze

onder water reed. Haar armen en benen voelden stroperig, zodat het net was alsof alles vertraagde.

Ze liet Tin-Can een tijdje draven en probeerde zich te herinneren waarnaar ze eigenlijk op weg was.

‘Starshine redden?’ zei ze aarzelend. Tin-Can hinnikte, een gedempt, rommelend geluid, dat diep uit zijn keel kwam.

‘De wereld redden?’ zei ze en ze ging rechtop in het zadel zitten. Tin-Can hinnikte harder.

‘Blij dat we het daarover eens zijn,’ zei Alex en ze haalde haar vingers door Tin-Cans weerbarstige manen.

Terwijl ze aan Anne dacht, liet ze Tin-Can in galop overgaan. Ze kon haar vriendin maar niet uit haar hoofd zetten. Waarom had ze niet met de andere drie gepraat voordat ze vertrok? En waar was ze naartoe? Of nog belangrijker: waar was haar paard, Concorde?

Anne met haar glanzende, blonde haar en haar kalme ogen; was ze klaar voor wat haar te wachten stond?

Was Alex er zelf klaar voor?

Het was verkeerd geweest om er afzonderlijk op uit te gaan. Dat wist ze nu. Ze moesten bij elkaar blijven, met elkaar verbonden. Op dit moment waren ze verzwakt, verspreid over het hele eiland. Als alles meezat.

Wat een stomme blunder.

Maar als je eenmaal de verkeerde keuze had gemaakt, wat kon je dan anders doen dan doorgaan?

Dus ging ze door, omdat dat nu eenmaal was wat een Soul Rider deed.

Alex verlangde naar de bliksemflitsen, naar IETS, iets

wat haar in de goede richting zou leiden, weg van haar zorgen en de priemende ogen van de roofdieren die wachtten in de schaduwen. Ze had hun ogen op haar gevoeld in het bos, meteen toen ze wakker werd uit een nare droom. Het was zo koud, zo eenzaam. Zelfs Tin-Cans warme, wollige lijf kon haar niet opwarmen.

Boven haar vlogen een paar zeemeeuwen door de donkere lucht. Het was nu niet ver meer naar het water. In de haven beneden haar zag ze slechts de lichten van de vrachtschepen. Daar was ze naar op weg.

‘Kom op, Tin-Can,’ zei Alex en dit keer zat er geen aarzeling meer in haar stem.

In de donkere wolken was opeens een bliksemflits te zien. Toen, net zo snel als hij gekomen was, was hij weer verdwenen.

2

Anne kon zich niet herinneren wanneer de wereld roze, kloppend en verwrongen was geworden. Ze wist alleen dat ze niet meer op Jorvik was. Tijd en ruimte waren verdwenen. Het kon zijn dat ze hier al dagen was... Of waren het uren? Misschien wel... minuten?

Jaren?

De nieuwe onwerkelijkheid doemde onheilspellend voor haar op in paarse paddenstoelvormen. Inderdaad, 'onwerkelijkheid' was het juiste woord voor haar omgeving. De groepjes paddenstoelen leken wel in de lucht te zwaaien. Samen vormden ze een bonte vuurwerkshow van roze en paarse tinten. De felle zon scheen direct in haar ogen. De bodem golfde onder haar toen ze op handen en knieën vooruitkroop, ergens naartoe wat in een andere wereld – haar wereld – een beekje was. Grote, sprankelende roze kliffen tekenden zich scherp af tegen de horizon. Ze zagen eruit als gigantische edelstenen. Misschien was er een naam voor dit soort roze juwelen. Anne kon het zich niet herinneren.

Ze probeerde op te staan en viel. Nog een keer – en weer

viel ze. Uiteindelijk lukte het haar om te gaan staan, maar haar benen konden haar nauwelijks dragen.

Wat doe ik hier? dacht ze. Maar hoe ze het zich ook probeerde te herinneren, ze had geen idee. Het was net alsof ze in een gigantische felgekleurde centrifuge terecht was gekomen. De centrifuge draaide als een gek rond, steeds sneller en sneller. Toen Anne klein was, was ze in de achtbaan op de kermis gegaan. Ze was er net zo vaak in geweest totdat de hele wereld om haar heen draaide en ze moest overgeven. Niemand had haar haren vastgehouden.

Was ze daar nu? Was ze tien jaar? Kon ze de muziek horen van de paardencarroussel?

(De paarden, Anne. Blijf bij de paarden.)

Rook ze suikerspinnen? Moest ze overgeven?

Waar was haar moeder gebleven?

(De paarden. Denk aan de paarden!)

Maar ze vergat het, ze vergat weer. Het vergeten was zacht en prettig, dus viel ze opnieuw. Ze kon niet rechtop blijven staan, want er was iets raars met de grond, de lucht, het licht en de kleuren. Alles was vreemd. Fout. Ze hoorde hier niet.

En toch... Ze móést hier zijn, toch?

Er was iets wat ze moest doen, iets belangrijks. Toch?

'Alsjeblieft,' fluisterde ze, terwijl de tranen over haar wangen biggelden. 'VOEL iets, wat dan ook.'

Ze voelde niks en ze hoorde niks. Ze rook ook niks. Waren de geuren op Jorvik achtergebleven? Alles draaide om haar heen. Ze was zo misselijk dat ze wilde overgeven,

maar het lukte niet. Het was net alsof haar lichaam op deze plek niet meer functioneerde. Ze was niet gemaakt voor deze wereld. Hij zoog alle leven uit haar. Nog even en ze kon niet meer nadenken. De gedachten die ze wel had, maakten haar nog verder van streek. Niets was nog logisch.

Confetti, dacht ze. Overal roze suikerspinnen. In mijn oren, mijn ogen en mijn mond. Nee, dank je mam, ik wil niet meer. Alsjeblieft mam, geen suikerspinnen meer.

Anne voelde zich misselijk. Op de tast bewoog ze zich voort voorbij nevelige roze poelen en kleine drijvende eilanden van kale rotsen. Ze probeerde van eiland naar eiland te springen, net zoals toen ze klein was en 'voetje-van-de-vloer' speelde. De lucht voelde lichter dan thuis op Jorvik, alsof de zwaartekracht anders was. Alles was onwaarschijnlijk roze.

Ze was alleen, maar in haar tollende, duizelige hoofd werd het steeds drukker. Haar moeder was er, en dat lichtgrijze draaimolenpaard.

(Het paard is belangrijk. Vergeet het paard niet!)

En nu was Alex er ook... Ze stond voor haar met modderige rijlaarzen en keek haar triomfantelijk aan. Of was dat niet Alex? Jawel, dat moest wel. De hanger in de vorm van een bliksemflits flikkerde en gaf haar lichtbruine haar een roze gloed. Toen ze naar Anne keek, leken haar ogen diepzwart. Anne lag in elkaar gekropen, als een vod op de scherpe roze rotsen. Om hen heen bubbelde en sprankelde het paarse water. De schaduwen die eerst nauwelijks zichtbaar waren geweest, werden langer en donkerder. Ze

kropen over Alex en Anne heen.

'Dit was een fout. Jij bent een fout,' siste Alex in haar oor. Anne voelde hoe de warme adem van Alex de laatste restanten van verzet doofden in haar zwakke lichaam.

'Jij bent alleen vertrokken,' ging Alex verder. 'Gelukkig maar. Niemand anders wilde met jou samen rijden. We hebben op dit moment wel wat anders om over na te denken dan of ons haar goed zit.' Ze schudde haar hoofd en klakte met haar tong. 'Meisje toch, je moet leren wat belangrijk is.'

Anne tilde haar hoofd op en knipperde weifelend met haar ogen. Haar oogleden voelden plakkerig. Ze hoorde wat Alex zei, ze zag haar voor zich staan – maar was dat echt Alex? De Alex die ze kende, zou nooit zo gemeen zijn. Verwaand en luidruchtig, absoluut, maar nooit gemeen.

'Wie ben je?' fluisterde Anne zwak. Het antwoord echode dof door haar bonkende hoofd, maar ze durfde het niet te geloven.

De anti-Alex. Dat is niet de echte Alex. Degene die eruitzag als Alex vervaagde en werd een onderdeel van de roze schaduwen.

Anne liet zich dankbaar in de donkere, trage bewusteloosheid zakken, in een soort slaap, maar ergens ver weg riep iemand haar. Of eigenlijk... hinnikte.

(Het paard, Anne. Ik zei al dat hij belangrijk was.)

'Concorde?'